

Zackenberg – 2. rejsebrev 2010. Kilde: Fyns Amtsavis

Anden historie fra Zackenberg

Zackenberg stationen ligger centralt i det område, der tidligere var omdrejningspunktet for danske og norske pelsjægere. Spredt rundt i landet står små træhytter på 2x2 meter, indeholdende en briks, et kokskomfur og en bred hylde. Hytterne gjorde det ud for telte og står med en afstand svarende til en dagsrejse med hundeslæde. Midt i Store Sødal, neden for Dombjerget står en vindblæst, men velbevaret en af slagsen. De er beklædt med tagpap og har søm slået igennem indefra og ud som værn mod isbjørne, der ellers godt kunne finde på at brase gennem væggen på jagt efter noget spiseligt. Livet som pelsjæger har været mere rig på oplevelser end på en god indtægt. De levede af landet og indtægten fra pelsen af polarræv og isbjørn som blev solgt til de danske pelshuse. Moskusokser må også have været et værdifuldt bytte som kød- og uldtæppeforsyning.

Nu er jagten for længst sluttet, og dyrene er bemærkelsesværdigt lidt sky. I år er der tre par ynglende polarræve i dalen, og hvalpene fra den nærmeste grav på denne side af Zackenbergelven besøger med mellemrum stationen, for at se om der ikke er lidt at finde til en sulten mave. De er hårdt presset i år, da antallet af lemminger synes at være rekord lavt. Stationen bør ikke være et fødekammer for de vilde dyr, da vi skal påvirke omgivelserne så lidt som muligt. Helt at undgå at de kommer ind til husene kan vi ikke. Derfor gøres der, hvad man kan for at begrænse tilgængeligheden af føde, samt at holde afstand til rævene.

På ugens faste oksetur, der fører mig rundt i det 40 km² store okseovervågningsområde, går ruten forbi de rævegrave, som ligger inden for området. I øst enden af området langs Kuhnelven ligger en rævegrav flot placeret på toppen af en lille grusbunke med kort afstand til rindende vand. Nærheden af rindende vand er en vigtig faktor, der skal være til stede, hvis en grav er godt placeret. Her fandt jeg på dagen to hvalpe hjemme. Jeg placerede mig på grusbunken overfor og ventede med teleskop og kamera. Snart var hvalpene fremme igen og tumlede rundt, mens de ventede på at en af forældrene skulle dukke op med mad. Da registreringerne var overstået gik ruten videre op langs Kuhnelven mod 400 meter højdekurven. Her ventede en lille flok moskusokser på fem dyr. De nød sikkert vinden fra Kuhnpasset, som holdt myggene væk fra ansigtet. En moskusokse flok består og ledes som regel af en gammel ko med sine døtre og "børnebørn". Der er en måned til brunsttiden begynder, og moskusoksetyrene er ved at indfinde sig i dalen som udgør et område med en høj tæthed af moskusokser fra midten af august. Her lægger tyrene de sidste kilo på, så de har noget at stå imod med, når kampen om kørerne begynder.

Det blev til en 30 km lang vandretur og endnu en lang række af oplevelser rigere.

Thomas Bjørneboe Berg